

**Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΣΧΕΣΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ
ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΥ ΕΝΣΤΑΣΕΩΣ,
ΣΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΟΥ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ**

Στο πεδίο στο πεδίο του αστικού δικονομικού δικαίου, **ισχύει ο κανόνας ότι ένα δικαίωμα που αποκτήθηκε κάποτε, καταλύεται μόνον ατόμου εναντίον του ασκηθεί (και αποδειχθεί ως αληθής) καταλυτικός ισχυρισμός, δηλαδή καταλυτική του δικαιώματος αυτού **ένσταση**¹**. Κατά ταύτα, παρέπεται αναγκαίως ότι ισχύει ακόμη η ανωτέρω αξίωσή μου κατά της αντίδικου, (δεν είναι ανύπαρκτη, όμως λανθασμένως διατείνεται), γι' αυτό και ορθώς εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, αφού η αντίδικος οφείλει το υπόλοιπο του συμφωνηθέντος ανταλλάγματος (που αποτελεί και το αντικείμενο της διαταγής αυτής) και εντεύθεν με την καταβολή μόνο της προκαταβολής δεν επήλθε εξόφληση της οφειλής της προς ημάς, όπως λανθασμένως υποστηρίζει με τον προκείμενο λόγο της ανακοπής της.

¹ Στο πεδίο του δικονομικού δικαίου, οι κανόνες δικαίου διακρίνονται σε κανόνες δημιουργικούς και σε κανόνες καταλυτικούς αξιώσεως (: κανόνες δικαιοφθόροι, δικαιοκαταλυτικοί, δικαιοανασταλτικοί). Ο παραγωγικός αξιώσεως κανόνας εισάγει μία αρχή : ότι κάθε φορά που συντρέχουν οι προϋποθέσεις του, τίττεται το δικαίωμα, στο οποίο αναφέρεται το πραγματικό του. Αντίθετα, ο καταλυτικός αξιώσεως κανόνας εισάγει μία εξαίρεση από την αρχή αυτή, αφού καθορίζει τις προϋποθέσεις, κατά τις οποίες - κατ' εξαίρεση - το δικαίωμα δεν τίττεται, παρ' όλο που συντρέχουν οι όροι της γέννεσής του. Στους καταλυτικούς κανόνες δικαίου στηρίζονται οι ενστάσεις, αντενστάσεις, επαντενστάσεις κ.ο.κ. Συνεπώς, κατά κανόνα, ο ενάγων επικαλείται γεγονός δημιουργικό αξιώσεως και ο εναγόμενος προτείνει γεγονός που στηρίζεται σε καταλυτικό κανόνα δικαίου, με τον οποίο καταλύεται ή ανενεργοποιείται ο δικαιολόγος κανόνας δικαίου, επί του οποίου εδράζεται η αγωγή (Φραγκίστας/Φαλτάη, Δίκαιο αποδείξεως, 1985, § 3 ΙΙΙ σελ. 20 και § 8 ΙΙΙ σελ. 107-9. Μητσόπουλος, Γνμδ, ΝοΒ 20 σελ. 449/50 και σημ. Νο 21. Μιχελάκης, Ένστασις και απάντησις εις την αγωγήν, ΕΕΝ ΙΖ, σελ. 403-4. ΑΠ 231/1988 ΝοΒ 37,591. ΑΠ 184/1972 ΝοΒ 20,881).